

jævning af det Hele; men det er jo aldeles bethdningsløst, naar Standpunktet er et andet, naar Standpunktet er dette, at man vil forbedre den værende Tilstand. Er det da mere grundlovmæssigt, at man nu har lige over for de 12,000 en Kreds, som har nogle og 80,000 Indbyggere, her i Landet? Naar man nu faar det nedsat til 27,000, saa vil jeg dog tro, at 27,000 i een Kreds er mere grundlovmæssigt end 84,000. Det er altsaa Hemmeligheden; man kan ikke brejde et Forslag, at det ikke indeholder noget, som det aldeles ikke giver sig ud for, og som er aldeles stridende mod det Princip, det har lagt til Grund. Ja, kan man bevise, at Princippet er slet, kan man bevise, at Udførelsen af det bringer slettere Tilstande end de bestaaende, da er det jo noget helt andet; men naar man ikke kan det, kan det ikke nytte at ville søge at bevise, at Tilstanden derefter ikke bliver i alle Henseender fuldkommen. Det er der ingen af os, der paastaar, og jeg havde nær sagt: Ingen af os tænker sig Muligheden deraf. Thi dette er slet ikke Meningen; vi ville gerne oppebie en Tid, hvor vi kunne faa en principmæssig, god grundlovmæssig Ordning, og imidlertid stræbe vi blot efter at faa en Tilstand, som er bedre end den, vi have, og som maaske alle mer eller mindre ere misfornøjede med, saa at man lettere kan komme til en mere principmæssig Ordning. Det er Forholdet, og under denne Situation kan jeg ikke andet end tilraade, at man bliver staaende ved det Princip, der er nedlagt i Forslaget, som det er kommet fra Landstinget, nemlig dette Princip at forbedre Tilstanden, hvor den er saa at sige i Djebblirket fortvivlet, og saa for øvrigt lade det blive bestaaende, som det har været hidtil. Hvorvidt Udførelsen er af den Bestaaffenhed, at man i alle Henseender skal slutte sig til den her i Tinget, skal jeg i Djebblirket ikke indlade mig paa. Jeg tror, det er bedst at holde de to Ting aldeles ude fra hinanden, jeg tror, det i enhver Henseende er bedst først at tale om Situationen, saaledes som den ogsaa blev fremsat i Fjor af Udvalget i dets Betænkning, om man vil vælge det ene eller det andet Princip, og dernæst at gaa over til at tale om, hvorvidt man kan slutte sig til dette Princip's Udførelse, akkurat som det er kommet fra Landstinget, eller om man mulig kunde ønske nogle Forandringer og Forbedringer. Jeg skal derfor ogsaa for mit Vedkommende, idet jeg nu slutter, tillade mig at forbeholde mig Ordet om dette Spørgsmaal, naar Tidspunktet dertil foreligger.

Første Viceformand: Folketingsmanden for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen) har Ordet (Dphold). Da den nævnte Folketingsmand ikke er til Stede, giver jeg Ordet til Folketingsmanden for Holbæk Amts 5te Valgkreds.

Korsgaard: Jeg beklager, at jeg har faaet Ordet allerede nu — jeg havde tænkt mig at faa det efter det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen). Imidlertid kan jeg ogsaa vel paa det nuværende Tidspunkt fremsætte de ikke ret mange Bemærkninger, jeg har at gøre til denne Sag. Der kan jo selvfølgelig ikke være nogen Dissput om, at den nuværende Tilstand med Valgkredsenes Fordeling og Antal aldeles ikke er grundlovmæssig. Der kan om den bestaaende Tilstand sikkert nok ikke udtales for stærke Ord, og jeg tror, at det højtærede Medlem, der indledeede denne Forhandling med en Kritik af det bestaaende Forhold, har fuldstændig Ret. Der er jo sikkert nok heller ingen, der tør paastaa, at det er forvarligt at opretholde den nuværende Tilstand. Spørgsmaalet bliver i det væsentlige kun det: Hvorledes skal man komme bort fra den og komme over til en fornuftigere Tilstand og navnlig over til en Tilstand, som kan siges at være, ved Siden af at være praktisk gennemførlig, tillige grundlovmæssig rigtig. Jeg tror, at begge disse Hensyn maa vi have for Øje.

Det ærede Medlem, der indledeede Forhandlingen i Dag, stillede sig jo i Princippet paa Grundlovens Standpunkt, paa § 32, og gjorde gældende, at man indtil 1866 var gaaet den Vej, at man forhøjede Folketallet for hver Kreds, oprindeligt fra 12,000 til 14,000 og senere fra 14,000 til 16,000, men at man siden 1866 var gaaet en anden Vej, nemlig den, som nu ogsaa delvis er forsøgt i det foreliggende Forslag, men som navnlig er forsøgt for nogle Aar siden ved det bekendte Forslag om 137 Valgkredse. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har fuldkommen Ret, naar han siger, at man efter 1866 var gaaet ind paa en anden Vej, end man var inde paa indtil 1866. Der er jo dog virkelig Forskel mellem, hvad der er fastslaaet ved Lov og særlig ved Grundloven, og hvad der kun har foreligget her i Tinget som Forslag vedtagne med større eller mindre Begejstring. Det ærede Medlem har sikkert nok Ret i, at Tinget har sluttet sig i sin Tid til Forslaget om de 137 Valgkredse, men jeg skal vove den Paastand, at det var med grumme ringe Barme, at man gik til Vedtagelsen af dette